

ki sta se kaj slabo stikala. Hanico je igrala premišljeno vzorno gdč. Winterjeva, vredna naslednica rajni Rückovi v tej vlogi.

Dne 18. oktobra sta se uprizorili dve deli, enodejanka „Punčka“ in tridejanska komedija „Lokalna železnica“. „Punčka“ je dramatska študija češke pisateljice Božene Vikove-Kunčticke, dobro poznavateljice ženske duše. Dejanje nam predočuje šestnajstletno deklico Sefo, ki je že par let zaročena s tridesetletnim gospodom Glavičem; vse, kar je ženin v gospodnji morali že preživel in užival, vse to sluti šestnajstletno dekle; v sebi čuti silne moči, ki hočejo imeti duška, tudi ona bi rada uživala, a ne sme, ker ji branijo to oziri, ker ji branijo veljavni zakoni, ker zahteva ženin od nje — absolutno čistost. V hipni vzhičenosti poljubi Sefa glupega vrtnarčka, a se kmalu zave svoje — krivde, krivde, ki ji je tudi njen izživel ženin ne more odpustiti. Sefa je označena povsem naravno in verjetno; sličen tip je Wendla Bergmannova v Wedekindovem „Probujenju pomladi“, seveda brez njenih tragičnih posledic. A Vladimir Glavič je skonstruirana figura; taki moški menda niso običajni gostje človeške družbe. Zato tudi je v igralskem oziru imela gdč. Winterjeva dokaj ugodnejšo priliko, predstavljati dozdevno naivno, a vendar vsega vedno deklico, kakor je Sefa; bila je njena res kabinetna vloga, dočim je bil gosp. Nučič po našem okusu preveč patetičen. Pač ni lahka vloga, biti glasnik dvojne morale v eni osebi. Ker je bila ta novelica v dialogu dobro naštudirana, je sploh ugajala. Žal, da tega ne moremo trditi o „Lokalni železnici“.

Lud. Thoma, sloviti nemški satirik, je znan na našem odru že izza l. 1903, ko so uprizorili enodejanko „Medaljo“. Posihmal sta se nam obetali njegova „Morala“ in „Lokalna železnica“; in to smo sedaj videli, ne samo dobro prevedeno, ampak tudi dokaj srečno lokalizirano. Saj jo je priredil F. K., „znan humorist in slovenski estetik“, kakor se bere v glediški reklamni notici. Osebe v komediji so res take, da jim ni težko najti para kjerkoli pri nas, in tudi dejanje je tako, da se lahko vrši v vsakem našem Zaroblju. Samo nekaj treba pripomniti: komedija, ki velja za literarno, se mora tudi dobro naštudirati, vsi igralci morajo točno znati vsaj besedilo svoje vloge, sicer je učinek pri gledalcih ta, da vidijo namesto komedije — komedijantsko igrano burko. Pri premieri se nismo mogli otresti tega neprijetnega čuta, da je prišla igra vsaj za dve izkušnji prezgodaj na oder: dialog se je zatikal, posebno v 2. in 3. dej. in se mašil z raznimi „ahi“ in „ehi“. To ne gre; že ozir do stvari same in do občinstva zahteva, da mora biti vsaka igra res naštudirana. Sicer se je publika po svoje zabavala, g. Verovšek kot bahavi zarobeljski župan je bil v svojem elementu, ga. Danilova kot ponosna županja in ga. Bukšekova kot klepetava malomestnica sta nam bila povšeči, g. Šimaček je bil vendarle bolj „nemški“ asesor; zakaj tako štrebersko obzirnih in smešno pedantnih sodnikov menda pri nas nimamo. —

O Bissonovi „Neznanki“ (La femme x . . .), ki se je igrala prvič 11. okt., pride poročilo, ko doživimo reprizo. W.

Osemdeset let upodablajoče umetnosti na Slovenskem. V proslavo cesarjeve osemdesetletnice se je dne 17. oktobra otvorila v Jakopičevem paviljonu v Ljubljani umetniška razstava, ki nam skuša pokazati na značilnih umotvorih posameznih umetnikov zgodovinski pregled našega slikarstva v minulih osemdesetih letih. Poročilo o tej znameniti razstavi smo morali preložiti na decembrsko številko.